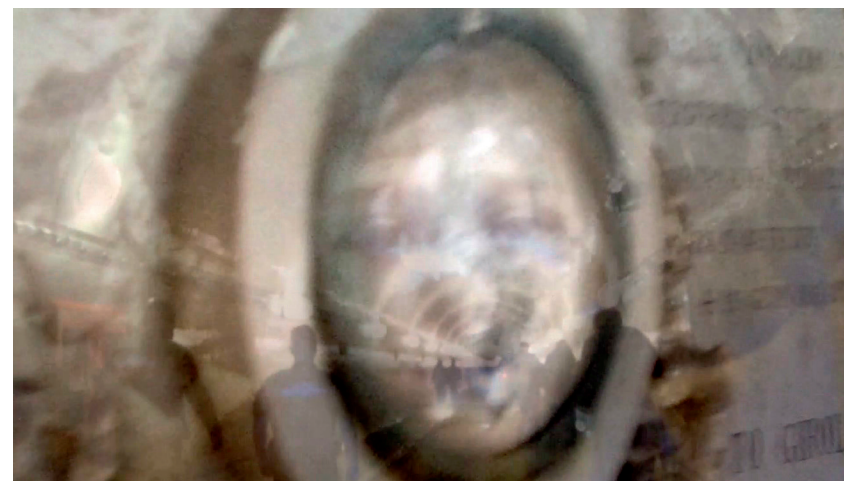

Vestibul, 2019, video, 11:22

Vestibul, 2019, video, 11:22

Vestibul, 2019, video, 11:22

Preddverje

Obisk v Goethejevi hiši. Ne morem se spomniti, ali sem v sanjah videl sobe. Bil je niz hodnikov, pobeljenih kot v kaki šoli. Dve starejši angleški obiskovalki in kustos so statisti sanj. Kustos nas zaprosi, naj se vpišemo v knjigo gostov, ki je bila odprta na okenski polici na skrajnem koncu hodnika. Takoj ko pristopim, najdem med listanjem svoje ime, že vpisano z velikimi otroškimi črkami.⁴

Saper vedere.⁵

Natalija Šeruga Golob, januar 2020

NATALIJA ŠERUGA GOLOB (1971), samostojna ustvarjalka na področju kulture (slikarka). Leta 1999 je diplomirala iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani (BFA), kjer je leta 2003 tudi magistrirala (MFA).
www.natalijaseruga.si

Natalija Šeruga Golob
VESTIBUL

Galerija Murska Sobota
(mala galerija)

6. februar – 31. marec 2020

Zgibanko izdala: Galerija Murska Sobota Zanj: Dr. Robert Inhof

Teksti: Dr. Robert Inhof, Natalija Šeruga Golob

Oblikovanje in priprava za tisk: Dado tisk Tisk: Dado tisk Naklada: 100

¹ vestibúl –a m (ú)

knjiž. večji prehodni prostor v poslopju za čakanje, začasno zadrževanje gostov, obiskovalcev; preddverje: stopiti v vestibul; sprejeti goste v vestibulu, anat. votlina notranjega ušesa, v katero se odpirajo polkrožni kanali in pož, sinonim: preddverje (<https://fran.si>, eSSKJ – Slovar slovenskega knjižnega jezika)

² Christian Bobin: *Šibkost angelov*, izbral in prevedel Aleš Berger, izbor kratke proze, zbirka Znamenja, Založba obzorja Maribor, Maribor, 1995, str. 40.

³ Thomas Stearns Eliot: *Tradicija in individualni talent*, prevedla Janez Stanek in Veno Taufer, Cankarjeva založba, zbirka Nobelovci, Ljubljana, 1977, str. 217-225.

⁴ Walter Benjamin: *Enosmerna ulica*, prevedel Slavo Šerc, Študentska založba, Ljubljana, 2002, str. 13.

⁵ Renesančna maksima *saper vedere* (znati videti).

Marko Uršič: *Saper vedere – skrivnost Giocondinega smehljaja, Razprave o Leonardu / Andrej Detela ...[et al.]*. - Ljubljana: Studia humanitatis, 2005, str. 5-31.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

GALERIJA
MURSKA SOBOTA

Vestibul Natalije Šeruga Golob

Natalija Šeruga Golob s svojimi nenavadno usločenimi in nepravilnimi slikovni-mi polji, ki spominjajo na sušeče se odrte kože, in s samo motiviko, ki se izkazuje predvsem v naslikanih človeških kosteh in tančicah, izraža svoj lastni in zlahka prepoznavni slikarski svet. V tem svetu v posameznih primerih sicer opazimo citiranje določenih znanih umetnostno zgodovinskih spomenikov, vendar pa gre pri tem zgolj za citiranje in ne za neposredne formalne ali motivne naslone, navdihe in povzetke, saj so v njenem slikarstvu takšna citirana dela postavljena v nove in povsem drugačne kontekste. V kolikor so likovno citirana, so citirana tako, da postanejo del umetničine lastne izjave. Slike in videi Natalije Šeruga Golob pa so v celoti posvečeni minevanju, in sicer tako minevanju človeškega življenja na individualni ravni in sami minljivosti na splošni ravni.

Motivna stalnica so pri Nataliji Šeruga Golob človeške kosti, in sicer tako posa-mične kosti (golenice in lobanje) ali pa celotna okostja, ki jih v zadnjem obdobju pogosto slika v parih. Kot takšna nas okostja spominjajo na okostji Adama in Eve kot na tisti prvi človeški par, ki je po Bibliji s svojo transgresijo bil kaznovan ne le z izgonom iz raja, temveč hkrati tudi s smrtnostjo, ki se je preko njiju prenesla na ves človeški rod. Adam in Eva posledic človeške umrljivosti z vsemi spremljeval-nimi in neprijetnimi pojavi smradu, razkroja telesa do kosti kot edinega telesne-ga ostanka od nekdanjega človeškega telesa, nista mogla izkusiti in spoznati na sebi, ampak na truplu svojega sina Abela. Šele razpad tega trupla jima je omogočil spoznanje tega, kar bo po smrti ostalo od njunih teles. Natalija Šeruga Golob to spoznanje prikaže tako, da sta oba okostnjaka na nekaterih slikah obrnjena z glavo navzdol, kot da bi se njun konec zrcalil na gladini tolmuna prihodnosti kot neodvrnljiva in zloslutna napoved. Vendar ne glede na motiviko njene slike niso v nobenem primeru grozljive ali morbidne. Slike Natalije Šeruga Golob niso prostori žalosti, nevarnosti in zla. Prav tako pa tudi ne izražajo nekega prisilnega oklepanja tistega, kar z ustaljenim besednjakom imenujemo življenje in teženja po večnosti. Njene slike in videi so predvsem elegije v smislu tihe žalostinke –ne za neopaznim minevanjem življenja, temveč za iskanjem smisla življenja.

Odločilen segment navzoče razstave predstavlja tudi video z naslovom *Vestibul* in podnaslovom *In Memoriam Avgusta Fapanni*. Umetnica po svojih potovanjih po evropskih mestih ne obiskuje samo muzejev in galerij, temveč tudi mestna pokopališča. Pokopališča ji ne govorijo le vzporedne zgodbe o mestu, saj v posa-meznih detajlih in momentih umetnico neposredno nagovorijo in postanejo del njene osebne izkušnje. Avgusta Fapanni ni fiktivni lik, je povsem dejansko dekle, ki je živelo v točno določenem času in prostoru in katere podoba z nagrobnika se s tem, ko je uporabljena v videu, znajde v povsem drugačnem svetu, za katerega pokojna ni mogla vedeti niti ga ni mogla predvidevati. Njena podoba, ki se kot

vztrajen privid pojavlja skozi različne sloje umetničinega videa, je podoba s fotografije svojega nagrobnika. Pokojno dekle se je v videu Natalije Šeruga Golob znašlo povsem po naključju.

Avgusta Fapanni je ime, ki je širšemu občinstvu povsem neznano. Isto je tudi z nje-no dejansko življenjsko zgodbo, ki umetnici ni znana niti je ni hotela rekonstruirati. Tisto, kar je na neki nepozaben način nagovorilo umetnico, je zgolj njena fotografija, takšna, kakršna je postavljena na njen grob. Umetnica je to podobo vključila v neki širši in povsem avtorski kontekst, v katerega je vključeno še pokopališko okrasje, slike Phillipa Otta Rungeja, podzemni tuneli, igrače, vrtiljak, notranjščina ateljeja, leseni konjički in podobno. Na takšen način je dala pokojnemu dekletu novo in drugačno življenje, razumevanju časa pa samosvojo razsežnost.

V videu se pogosto prikazuje tudi kukalo, kakršnega ponavadi srečamo na vhodnih vratih. Leča, za katero se zdi da je neke vrste kukalo, ki omogoča gledanje v zagrobní svet, se skozi ves video vztrajno razkriva kot konveksno ogledalo, ki vedno kaže več stvari, kot jih lahko vidimo v določenem slikovnem polju. S tem, ko se kukalo razkrije kot konveksno ogledalo, kar naenkrat tudi opazovalec postane del sveta, ki ga skozi njega opazuje. V tem smislu se znajde v preddverju, saj je že bolj v sami zgodbi, kakor zunaj nje, ravno tako, kakor je v tem primeru odsev resničnejši od dejanske podobe.

Razstava Natalije Šeruga Golob gledalca ne postavlja v neki specifični in natančno do-ločljiv topografski prostor, temveč ga predvsem prestavi v neko specifično duhovno stanje, ki ga lahko imenujemo tudi Preddverje, pri katerem pa si ne moremo pomagati z nobeno topografijo ali kartografijo. Iz takšnega stanja je ne le možno, ampak je tudi nujno zrenje v vrtiljak s številnimi umetelno izrezljanimi konjički. Vendar pa tudi ta vrtiljak ni neki konkretni predmet, ki bi opozarjal sam nase. Vrtiljak ali karusel sim-bolizira mladost, nedolžnost in spomin, prav tako pa tudi vzorec, ki se ne spreminja.

Pri videu Natalije Šeruga Golob gre predvsem iskanje možnosti v izbiri in odločitvi za enega izrezljanega konjička. Ta odločitev pa lahko pomeni popolno zgrešitev in nesoglasje s samim seboj ali pa ujetje kairosa kot tistega pravega trenutka, v katerem človek nekaj stori ali se za nekaj odloči in s tem tudi osmisli svoje življenje. V tem smislu razstava Natalije Šeruga Golob ne predstavlja žalostinke nad iztekajočim se ži-vljenjem, prej gre za žalostinko, izrečeno nad samim minevanjem, ki se lahko povsem izniči ravno s kairosom, saj le takšen čas lahko ponudi vzorec, ki se večno vrti in se ne spreminja.

*Vestibul, lahko tudi votlina notranjega ušesa*¹

Slika iz razstave Vestibul, ki prikazuje notranjost nekdanjega ušesa.

*Kaj pomeni uspeti v življenju, če ne to, ta trmoglavost iz otroštva, ta eno-stavna zvestoba: nikoli iti dlje od tistega, kar vas zamamlja tisti dan, tisto uro.*²

Dolgo so se v meni nalagali glasovi, da sem jih končno prepoznala kot glas, ki sem ga že poznala. Sveti čas v samoti je potreben, da ostriš notranje uho ter uideš povprečju vsakdana. Brez njega ni vstopa v kraljestvo umetnosti, v knjige in slike, ki jih nato požiraš skupaj s kruhom. Obrok, ki je kot ljubezen, kot igranje in kot molitev, početje brez previdnosti, vnaprejšnjega premišlje-vanja in razlaganja. Vso to območje duha mnogo kasneje dosežejo prevajanja in interpretacije.

Med dolgim čakanjem sem izvedela, da je vzpenjanje le vzpenjanje k počitku, da je smeh v slačenju do kosti in da je največje izobilje v samoti. Vmes je nastajalo razstavljeno delo, *Vestibul*. Bilo je ustvarjeno v odkrivanju daljnosežnega in blagega sveta pokojnih. Po poteh, kjer sem stopala, je bil prav ta svet veliko bolj sijoč od tistih drugih, postavljenih kot paše za oči. V svetu pokojnih sem se brez strahu in čisto zares igrala, brez dobitka in tudi brez izgube. Prežeta s hva-ležnostjo za vse te nežne odmike s krili in repom ždim v prežgani spokojnosti. Tiha predaja, ker v meni domuje edina ovira, sidro, stokrat prekleta veriga in kletka. Pri igri sem bila zares le posrednica, katalizator ali medij,³ zaslepljena z željo, da gugalnica zaniha v največji amplitudi. Svojo zalogo strasti, misli, občutkov, podob, spominov in impresij sem prekuhala, prebavila in nato izločila. V tem procesu nikoli nisem sama; vpeta sem v neizogibna duhovna razmerja z velikani umetnosti vseh vrst. Sedanjost in hkrati vse že ustvarjeno simultano prebiva v mojih kosteh. Prebavljanje je fuzija, v kateri nastaja povsem nova, še neznana kombinacija. Elementi, ki vstopajo v reakcijo, so vsa moja zalo-ga vseh vrst (misli, podob, izrazov ..), ki se združijo v eno obliko, v povsem novo spojino. In vrednost ustvarjenega dela je, če sploh, da je najmanj podobno čemurkoli, da je podobno ničemur. Napredek je zato kontinuirano izginjanje mene, moje zaloge.

V delu *Vestibul* nisem ničesar iskala, bila sem katalizator in moj duh je bil le receptor za zalogo vseh vrst. Inventura je nesmiselna, saj se je zaloga pretopila v nekaj povsem drugega.

Vse to je preveč nepravih besed za priklic trenutka, ki ga je Walter Benjamin že natančno opisal:

^[1] Robert Inhof